

mere ved Lov, kan ganske vist forstaaes om flere Love, og altsaa vilde Ministeren være i sin Ret, hvis han forelagde en særskilt Lov om hvert enkelt Samsfund, men det kan ogsaa forstaaes om en almindelig Lov. Jeg skal tillade mig at oplæse de Ord af Grundlovsudvalgets Betænkning, som angaae denne Paragraf, hvoraf man vil see, at Udvalget netop tænkte paa en saadan almindelig Lov — det findes i Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen S. 2542:

„Udvalget har anseet det for rigtigt, at det i Grundloven bliver udtalt, at de fra Folkekirken afvigende Troessamfunds Forhold skal ordnes nærmere ved en Lov, der bygger paa det i de foregaaende Paragrafer givne Grundlag, og forøvrigt maa indeholde de fornødne Bestemmelser om Betingelserne for og Fremgangsmaaden ved Anerkjendelsen af sliche Troessamfund og om deres retlige Stilling til og Forpligtelser imod Staten.“

De have altsaa tænkt paa en almindelig Lov. Dermed er naturligvis ikke sagt, at det er nødvendigt, at en saadan Lov skal gives; thi Paragrafens Ord kunne ogsaa forstaaes paa anden Maade; men jeg tror dog ikke man kan sige, at den vilde være skribende imod Grundloven. Med Hensyn til den senere Udvikling af denne Sag, har der været forelagt for den af Kongen anordnede Kirkekommission idetmindste af et af dens Medlemmer et Udkast til en Dissenterlov, men der har ikke, saavidt jeg veed, været forelagt Rigsdagen noget saadant. Derimod har der her i Rigsdagen været foreslaaet at anerkjende et bestaaende fra Folkekirken afvigende Troessamfund, nemlig den lutherste Frimenighed i Kjøbenhavn. Forslaget blev vel forkastet, men, saavidt jeg erindrer Forhandlingerne, var det ikke fordi man ansaae det for at være i og for sig selv urigtigt, at en saadan Anerkjendelse gaves ved Lov, men kun af reelle Grunde, idet man ikke ansaae dette Samsfund for at fortjene den borgerlige Anerkjendelse. Jeg skal tillige minde om, at denne Sag nu har faaet langt større Betydning derved, at den store Udtrædelse af Folkekirken er skeet paa Bornholm, og at det dog er rimeligt, at der blev truffet Foranstaltninger til at give dem den borgerlige Anerkjendelse. Om den almindelige Dissenterlov, Ministeren har

bebudet, bør fastsætte, at Anerkjendelsen i det enkelte Tilfælde skal gives ved Lov eller ved kongelig Resolution, er jo Noget, som vi ville faae Leilighed til at afgjøre, naar dette Forslag foreligger til Forhandling her i Thinget. Jeg er for Diebliffet meest tilbøielig til at mene, at det vilde være rigtigt, at denne Anerkjendelse i hvert enkelt Tilfælde skee ved en Lov; men jeg skal ikke gaae nærmere ind herpaa, da det, som sagt, er Noget, der senere vil komme for her i Thinget.

P. Olfen: Jeg kan naturligvis ikke fra mit Standpunkt have det Alleringeste imod, at denne Sag ordnes ved Lov, saaledes som det ærede Medlem her over for mig (Høgsbro) antydede, nemlig ved en Lov for hvert enkelt Tilfælde. Jeg maa kun beklage, at man saa i to Aar har trukket denne Sag i Langdrag, og har givet Bedkommende Haab om at deres Samsfund vilde blive anerkjendt, saa at de endog have fundet sig besjoeide til at melde over til Moderkirken, at de vilde blive anerkjendte. Jeg maa navnlig beklage, om der endnu skulde gaae længere Tid hen inden de bleve anerkjendte. Jeg kan forstaae og billige, at man fastholder, at en saadan Anerkjendelse skal skee ved Lov i hvert enkelt Tilfælde, men jeg fatter ikke hvad der vil være bundet ved at der vedtages en almindelig Lov, som siger, at Anerkjendelsen skal skee ved kongelig Anordning. Naar den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) har henvendt til den ærede Kultusminister en Opfordring om at indstille til allerhøjeste Sanction den Forberedelse, som under hans Formand er skeet, om Anerkjendelsen af dette Samsfund, saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at denne Forberedelse gaaer noget videre end den ærede Rigsdagsmand omtalte; den omfatter baade den kirkelige og borgerlige Anerkjendelse, og er forberedt gjennem en Brevveksling mellem Kirke- og Underviisningsministeren og Justitsministeren. Jeg skal ikke følge denne Sag videre, men kun anmode den ærede Minister om, saasnart som muligt at fremme Sagen angaaende dette Samsfund, thi naar den ærede Minister siger, at der ikke er nogen paatrængende Nødvendighed for at anerkjende dette Samsfund strax, saa forekommer